

Occulta crimina qualiter incidant in pœna juris, tractatur, ibid. f. 439. c. 1. & usque ad finem totius operis.
Offensa manifesta, l. 2. cap. 10. f. 383. c. 1.
Officium Divinum dicere omittens Clericus beneficiatus, non facit fructus suos, l. 1. cap. 8. f. 287. c. 2.
Onesimi conversio, l. 2. cap. 13. f. 415. c. 1.
Ordinatus ab excommunicato occulto an recipiat Ordines, & executionem Ordinum, l. 2. cap. 15. f. 436. c. 2. & f. 437. c. 1.

P

Papa circa res spirituales aut mere ecclesiasticas potest leges statuere, quæ omnes Christianos obligent; non tamen circa alias res mere laicas & sæculares, quæ nullum ad rem ecclesiasticam respectum habent, l. 2. cap. 10. f. 378. c. 1.
Parentes possunt obligare filios ad aliquid faciendum sub pœna peccati mortalis, l. 1. cap. 4. f. 255. c. 2.
Parentibus an sit magis obediendum, quam Regi, ibid.
Parentum obedientia præcipitur in quarto præcepto Decalogi, ibid. f. 259. c. 1. & 2.
Parentes in Regno Aragoniæ quomodo se habent erga filios, l. 2. cap. 11. f. 392. c. 2.
Pasionis nomen diversimode sumitur, l. 1. cap. 3. f. 249. c. 1.
Pæsiones non omnes inferunt pœnam, sed aliquæ causant delectationem, ibid. c. 2.
Paulus, & Silas cum essent in Philippis coniecti in carcerem, noluerunt fugere, ne alii putarent eos inconstantibus esse in fide, l. 2. cap. 3. f. 328. c. 1.
Pauperum subventio, quæ nunc inventa est in multis populis, censetur injusta, l. 1. cap. 5. f. 263. c. 1.
Peccator triplicem ordinem pervertit, l. 1. cap. 3. f. 251. c. 1.
Peccatum veniale numquam fit mortale propter solam consuetudinem, l. 1. cap. 5. f. 268. c. 2.
Peccata aliqua censentur venialia propter imperfectionem materiæ, quæ alias dicerentur mortalia, l. 1. cap. 7. f. 279. c. 2. in fine.
Peccata quid efficiant in peccatore, l. 2. cap. 14. f. 421. c. 2.
Pœna imposita à lege ex facto negativo quomodo incurratur, l. 2. cap. 5. f. 339. c. 1.
Pœna alicui adjudicata, an possit ab eodem remitti, l. 2. cap. 12. f. 406. c. 2.
Pœna an incurratur quando crimen est occultum, l. 2. cap. 15. f. 431. c. 1.
Pœna non incurritur propter crimen occultum ex se, & ex natura rei, ibid. f. 432. c. 1. in fine.
Pœnæ Bachalariorum, Licentiariorum, Doctorum, Rectorum, Officialium Salmanticensis Universitatis, l. 2. cap. 6. f. 348. c. 1. & 2.
Pœna numquam incurritur, si non sit consummatum crimen, l. 2. cap. 7. f. 357. c. 1. & 2.
Permissionis significatio varia est, l. 2. cap. 11. f. 393. c. 2.
Pœnæ diffinitio ponitur, l. 1. cap. 3. f. 248. c. 2. in fin.
Pœna consistit in passione, & in actione, ibid. f. 249. c. 1.
Pœna est uni, quod alteri non est pœna, ibid. c. 2.
Pœna aliquando habet rationem medicinæ, l. 1. cap. 6. f. 272. c. 2.

Pœna quæ in satisfactionem delicti datur, quomodo sit consideranda, l. 1. cap. 3. f. 250. c. 1. in fine.
Pœna est duplex: altera contracta, altera inflicta, ibid. c. 2. in fine.
Pœna proprie dicta semper est involuntaria, ibid. f. 251. c. 1.
Pœna est quæ ordinat culpam, ibidem.
Pœna potest dupliciter considerari, ibid. c. 2.
Pœna mortis in lege Moysæa numquam nisi pro peccato mortali fuit decreta, l. 1. cap. 4. f. 254. c. 1. in fine, & c. 2.
Pœna per legem statuta sæpe non potest infligi ab ipsomet legislatore, l. 1. cap. 4. f. 260. c. 2.
Pœnam statuere contra legem transgressores est utile, & sæpe necessarium, l. 1. cap. 6. f. 270. c. 2. & f. 271. c. 2.
Pœna non statuitur in lege propter bonos, sed propter malos, l. 1. cap. 4. f. 271. c. 1.
Pœna per legem statuenda, qualis esse debeat, ibid. c. 2. in fine.
Pœna mortis pro quibus criminibus possit infligi, ibid. f. 272. c. 1.
Pœnam legis potest aliquando Judex propter causas minuerè, vel augere, ibidem.
Pœna juxta quod tempus debeat inferri, an juxta tempus quo commissum est crimen, an juxta tempus sententiæ, ibid. f. 275. c. 2.
Pœna, ut de illa loquuntur Jurisperiti, non semper præsupponit culpam, l. 1. cap. 9. f. 292. c. 1.
Pœna per legem imposita aliquando declarat quanta sit ipsius legis obligatio, l. 1. cap. 5. f. 267. c. 1.
Pœna mortis, aut membri abscissionis numquam infligenda est alicui propter peccatum alterius, l. 1. cap. 9. f. 296. c. 1.
Pœna & culpa non sunt contrariæ, l. 1. cap. 10. f. 297. c. 2.
Populus non variatur, sed idem semper censetur, quævis quotidie novi homines nascantur in eo, l. 1. cap. 1. f. 244. c. 1.
Potestas Regalis, scilicet & Pontificalis quomodo dividitur, l. 2. cap. 10. f. 378. c. 1.
Potestatis ecclesiasticæ, & sæcularis discrimen, l. 1. cap. 1. f. 242. c. 2.
Præcepta omnia humana juxta quodammodo possunt dici divina, l. 1. cap. 4. f. 256. c. 2.
Præceptis divinis nihil esse addendum, quomodo sit intelligendum, ibid. f. 260. c. 1.
Præcepti obligatio quibus verbis explicetur, l. 1. cap. 5. f. 267. c. 1.
Prætia rerum possunt per publicam potestatem taxari, l. 1. cap. 11. f. 311. c. 2.
Prædicator tenetur dicere veritatem, etiam si sciat non profuturam, de mente Paludani, l. 2. cap. 11. f. 391. c. 2.
Præti justii medietatem excedens in emptione, quomodo obligetur ad restitutionem, l. 2. cap. 10. f. 379. c. 2.
Prælationem aliquam esse necessariam in omni Republica, multis similitudinibus probatur, l. 1. cap. 4. f. 259. c. 1.
Prælati damnati à Judice non potest percipere fructus, & si percipiat, tenentur ad restitutionem, l. 2. cap. 3. f. 329. c. 2.
Prælati damnati, si appellet juste, credens quod posset appellare, potest excommunicare subditum, ibid.

ibid. f. 330. c. 1.
Præscriptio mala fide facta numquam est valida, l. 1. cap. 5. f. 262. c. 1.
Prælati non solum Ecclesiastici sed laici potest obligare sub pœna peccati mortalis ante Judicis sententiam, l. 2. cap. 5. f. 344. c. 1.
Præscriptio quæ requirit, l. 2. cap. 5. f. 340. c. 1.
Præscribi quæ res non possunt, ibid.
Præscriptio quid, ibid. c. 2.
Præscriptionis tempore transacto, peccat qui rapit rem, quam aliquando possedit, ibid. f. 340. c. 2.
Præscriptio quomodo obliget, ibid.
Præscribere hæretici non possunt, licet possint hæreses, l. 2. cap. 11. f. 397. c. 2.
Prævaricator quis dicatur, l. 1. cap. 5. f. 261. c. 1.
Puer corrigendus, l. 2. cap. 13. f. 414. c. 2. in fine.
Puniti unus pro alio pœna corporis non potest, l. 2. cap. 3. f. 327. c. 2.

R

Rectoris Salmanticensis electio, l. 2. cap. 6. f. 345. c. 1.
Rectores, & Collegiales Collegii Sancti Bartholomæi quomodo eligendi, ibid. c. 2.
Regum, & aliorum Principum prælati ex populi consensu est orta, l. 1. cap. 1. f. 243. c. 1.
Reges, & Principes ministri populorum sunt, illis in multis laboribus servientes, l. 1. cap. 10. f. 301. c. 2.
Reges vocantur pastores, ibid. f. 302. c. 1.
Regiæ dignitatis non interest Episcopos instituire, sicut nec esse Papam in suo Regno convenit Regibus, contra Henricum octavum Regem Angliæ, l. 2. cap. 2. f. 319. c. 2.
Regula hæc qua generi per speciem derogatur quam sit necessaria, l. 2. cap. 8. f. 364. c. 2.
Respublica non habet dominium in bonis particularibus cujuscumque civis, l. 1. cap. 10. f. 300. c. 1.
Reus non obligatur in conscientia ad subeundam pœnam à lege statutam, antequam Judex proferat sententiam juxta legis dispositionem, l. 2. cap. 2. f. 319. c. 1.
Reus qui commisit crimen, propter quod non est ipso jure privatus bonis suis, sed lex statuit illum fore à Judice privandum, potest, antequam sit suis bonis privatus, omnia illa circa bona sua agere absque peccato, quæ ante criminis commissionem ratione damni agere potuisset, ibid. f. 320. c. 1.
Reus damnatus à Judice ad pœnam in lege statutam, tenetur in conscientia pœnam illam solvere, l. 2. cap. 3. f. 324. c. 2.
Reus damnatus à Judice voce dumtaxat Judicis, tenetur pœnam subire, ibid. f. 326. c. 1. in fine.
Reus privatus bonis suis, ipso jure tenetur in conscientia, sine alia Judicis sententia, reddere bona sua illi, cui ab ipso jure sunt adjudicata, l. 2. cap. 10. f. 376. & per seqq. paginas.
Reus & Judex idem potest esse, l. 2. cap. 11. f. 399. c. 1. & 2.
Reus an excusetur per ignorantiam à pœna per legem statuta, l. 2. cap. 14. f. 416. c. 1. & sequentibus.
Renuntiare juri suo in causis pœnalibus, præferim in quibus pœna corporis tractatur, nullus potest, licet in aliis possit, l. 2. cap. 3. f. 327. c. 2.

Rogans Judicem ne imponat reo pœnam debitam, an peccet, & teneatur ad restitutionem, l. 2. cap. 13. f. 409. c. 1. & seq.

S

Sacramentum nullus purus homo potest propria auctoritate instituire, l. 1. cap. 4. f. 260. c. 1.
Sampsonis uxor Judicum 15, non excusatur, l. 2. cap. 4. f. 334. c. 1.
Scandalum utilius nasci permittitur, quam quod veritas relinquatur, quomodo debeat intelligi, l. 2. cap. 1. f. 392. c. 1.
Scoti sententia de obligatione ad pœnam, l. 2. cap. 8. f. 366. c. 1.
Sententia quæ est sola præsumptio, & non ex plena veritatis cognitione censetur justa, non obligat condemnatum in conscientia ad parendum illi, l. 1. cap. 5. f. 264. c. 1.
Sententia declaratoria secundum omnes obligat sine sententia condemnativa, l. 2. cap. 5. f. 342. c. 1.
Sententia declarativa propter quid requiritur, ibid. f. 343. c. 2.
Sententia lata quot modis cognoscatur, l. 2. cap. 6. f. 345. c. 1. & deinceps.
Sententia ultimo definita in quo casu revocatur, l. 2. cap. 10. f. 380. c. 2.
Sententia data ex defectu probationis quomodo obliget, ibidem.
Sententia à Judice ferenda non obligat reum ante Judicis sententiam, l. 2. cap. 2. f. 319. c. 1.
Statuta fratrum Minorum aut Prædicatorum non obligant ad culpam, l. 1. cap. 8. f. 285. c. 1.
Statutum Monachorum de non loquendo post Completorium, quomodo intelligatur secundum Henricum de Gandavo, l. 1. cap. 9. f. 292. c. 2.
Subditi qui suo superiori prælati obedientiam præstare nolunt, ob hoc solum quod ille commisit crimen, contra quod est lex statuta quod sit dignitate privandus, peccant, l. 2. cap. 2. f. 319. c. 1. & 2.
Subditi non tenentur obedire prælati, qui per Judicem damnatus est, l. 2. cap. 3. f. 329. c. 2.

T

Tempora duo: alterum ante sententiam à Judice latam, alterum post sententiam latam, l. 2. cap. 2. f. 319. c. 1.
Testamentum est quasi defuncti testimonium, l. 2. cap. 5. f. 337. c. 2.
Theologia vera non est ad solas Aristotelis regulas tradenda, l. 1. cap. 8. f. 285. c. 2.
Tiraquelli regula generalis rejicitur, l. 2. cap. 7. f. 357. c. 1.
Tyranus quis dicatur, & quo pacto distinguatur à Rege, l. 1. cap. 1. f. 242. c. 1.
Tributum, sive Alcala, sive Portazgo non solvens, peccat, & tenetur restituere; non tamen tenetur ad pœnam legis ante Judicis sententiam, l. 2. cap. 2. f. 323. c. 2. in fine.
Tributum quod in lingua Hispana dicitur *Sisa*, injuste in multis oppidis dividitur, l. 1. cap. 5. f. 263. c. 1. & 2.

Tributa multa olim iuste exigebantur, quæ nunc iniuste exiguntur, l. 1. cap. 5. f. 265. c. 2.
Tributa per legem iustam statuta solvere nolentes, peccant, & tenentur ad restitutionem, l. 1. cap. 10. f. 300. c. 1. & per seqq. columnas.
Tributa Principibus ex lege divina deberi, probatur multis rationibus, ibid. f. 301. c. 1. & deinceps.
Tributa quæ dicantur iusta, & quæ iniusta; vide pagin. ibid. f. 302. c. 1. & seqq.

V

Vendentes frumentum, aut aliam rem ultra pretium à lege taxatum, peccant mortaliter, & obligantur restitutioni, l. 1. cap. 11. f. 310. c. 2.
Vendere rem suam homo potest aliquando cogi, ibid. f. 312. c. 1.
Verba præceptum explicantia quæ sint, l. 1. cap. 5. f. 267. c. 1.
Verba importantia sententiam latam ante Judicis sententiam, l. 2. cap. 6. f. 345. c. 1. & deinceps.
Vizcaya quam habet consuetudinem in testamentis con-

dendis, l. 2. cap. 11. f. 392. c. 2.
Voluntatis nomen sæpe ponitur ad significandas operationes ipsius voluntatis, l. 1. cap. 1. f. 240. c. 1.
Voluntatem Principis esse pro lege habendam, quomodo debeat intelligi, l. 1. cap. 5. f. 264. c. 1. in fine.
Vorum potest esse de re alias debita, l. 1. cap. 10. f. 297. c. 2.
Uxores vendebantur olim apud Græcos, l. 1. cap. 2. f. 245. c. 2.
Uxor Loth propter peccatum inobedientiæ conversa fuit in statuam, l. 1. cap. 4. f. 257. c. 2.
Uxor tenetur reddere debitum marito, quamvis ille ad solam explendam libidinem exigat, l. 1. cap. 5. f. 262. c. 2.
Uxor quæ post mortem mariti non caste vivit, tenetur restituere bona quæ consumpsit, si maritus hac conditione suorum bonorum usufructuariam reliquit, l. 2. cap. 11. f. 399. c. 2.
Uxores communes apud Lacedæmones contra legem naturalem, l. 2. cap. 14. f. 418. c. 1.
Uxores Augilarum nocte qua nubunt, patent strupo omnium, ibidem.

FINIS.

✠
FRATRIS ALFONSI
A CASTRO
ZAMORENSIS,
ORDINIS MINORUM,
REGULARIS OBSERVANTIÆ
IN PSALMUM,
MISERERE MEI DEUS
SECUNDUM MAGNAM
MISERICORDIAM TUAM.
HOMILIAE VIGINTIQUINQUE
ad populum Salmanticensem habitæ.

SUPERIORUM PERMISSU.

MATRITI:

EX TYPOGRAPHIA Blassi ROMAN:

Anno M.DCC.LXXIII.